

ÖN

av Jörgen Stattin, 26 september 2018

Jag stiger i land på en mycket liten ö. Stranden är först sandig men blir sedan alltmer stenig ju närmare land jag går. Tre odlade jordplättar sträcker sig från strandkanten inåt ön cirka 100 meter och ungefär 20 meter i bredd. Vid slutet av åkrarna, vilket också markerar öns mittpunkt ligger tre-fyra små stugor. De är timrade i mörkt trä och flyter ihop så det är svårt att se exakt hur många de är, men jag drar slutsatsen att det är en per åker vilket i så fall skulle innebära att det är tre stugor. Den mittersta åkern är lite mer upphöjd än de två på ömse sidor och jag tänker att det kanske är mindre lerigt där så jag väljer att gå längs den när jag tar mig upp mot stugorna. De sista tjugotalen meter som föregår stugorna är mer ondulerade, lite som ett klapperfält fastän stenarna är större och varannan kulle är jord och varannan en sten. Jag kan fortfarande inte riktigt få klart för mig hur många stugor det är. Det känns om satt det blivit mörkare under de få minuter det tagit mig att gå från stranden till stugorna, fastän det är tidig morgon och borde bli ljusare för varje minut... När jag närmar mig den mittersta stugan blir jag osäker på var ingången är. Själva stugan ser inte ut att vara mer än 30 kvadratmeter men jag ser ändå ingen dörr. Till vänster om stugan är det taklagt ett utrymme ungefär lika stort som stugan självt. Jag gissar att man förvarar båten här på vintern. Längst bak i i det taklagda utrymmet finns en reglad vägg och en nästan osynlig dörr mot baksidan av stugan. När jag väl upptäckt den dörren ser jag också en likadan och lika dold integrerad dörr i stugan, på dess högra sida. Jag går fram emot dörren och försöker se något ljus inifrån men inget ljus undslipper stugan. Jag knackar på. Inget svar så jag känner på dörren som glider upp.

- Är du redan här!
- Förlåt?
- Nä, det var ingenting

Mannen ser väldigt gammal ut. Han ligger i sängen som står i hörnet till höger i det enda rum som stugan består av. Han häver sig sakta upp med hjälp av en stång som är fäst i ett rep i taket. Samtidigt ser jag att han trycker på en knapp på stången och det hörs genast ett öronbedövande tjut. Jag slänger en sista blick på gubben innan jag rusar ut, han ser ut som han väntat hela sitt liv på att få trycka på knappen.

När jag kommer utanför dörren ser jag att det är ett sorts vitt ljussken som blinkar starkt. Det lyser uppåt så jag ser inte mycket mer av stugorna trots att ljuset är så starkt. Det är oklart vad som är själva ljuskällan och exakt varifrån det kommer men det verkar vara någonstans bakom stugorna. Ljudet är öronbedövande och jag börjar springa ned mot stranden igen. Dörren från stugan till höger öppnas och två män kommer utrusande. Den äldre av dem halvspringer mot mig. Han ser ut att vara i femtioårsåldern, normalt byggd och har jeans och en t-shirt på sig. Alldeles bakom honom följer en något yngre man,

kanske 30 år, cirka 1.60 lång, kutryggad med runt ansikte, tunt hår och grova armar. Den kutryggade börjar nu springa mot mig och kastar sig över mig i ett försök att brotta ned mig. Jag tar mig upp, men han liksom flyger på mig bakifrån, tar strupgrepp och hänger på ryggen. Jag försöker slå mig fri samtidigt som jag springer ned mot stranden. Vi har inte kommit mer än halvvägs i stenpartiet när den kutryggade uppger ett skrik och jag ser hur han sakta faller genom ett hål mellan två stenar. Hans skrik är så hjärtskärande att jag inte förmår mig att stanna för att titta mer noggrant. Det sista jag ser är hans skräckslagna ansikte och uppsträckta händer medan de sakta försvinner ned i underjorden. Den äldre mannen som i något lugnare takt gått bakom oss under vår strid joggar nu fram mot mig.

– Hur kom du hit?

Han kommenterar inte alls sin kompis frånfälle, eller det uppenbara hotet han alldeles nyss utgjorde. Nu verkar han mest nyfiken.

- Min båt ligger därnere säger jag. Jag måste ha navigerat fel och när jag såg den här ön styrde jag mot den. Jag var på väg till Härnösand
- Ja helt fel har du ju inte. Härnösand låg här en gång i tiden.
- Jamen vattnet är ju salt?
- Ja

Vi går tillsammans ned mot stranden. Där nere finns ett tiotal människor, mest kvinnor och barn.

- Hej Hildur, säger en av de tre män som står vid stranden.
- Pojken här har visst navigerat fel. Han ska åka nu, hans båt ska ligga förtöjd här.
- Jag har inte sett någon. Var förtöjde du?
- Den ska ligga precis här någonstans, svarar jag medan vi går runt ett båthus på stranden.
- Konstigt, den måste ha slitit sig, fortsätter jag samtidigt som jag vadar i vattnet längs med strandlinjen. Jag kan ju inte gärna säga att jag surfat hit på en tidvattensvåg.
- Ja visst är det, säger han som jag nu vet heter Hildur, samtidigt som jag uppfattar hur han snabbar på stegen och börjar kännas hotfull.

Jag hinner inte reagera på känslan förrän han är framme vid mig och knuffar mig i ryggen så pass hårt att jag faller framstupa i det knähöga vattnet. Samtidigt har den andre mannen nu nått fram till oss och han tar tag i min skjorta och släpar mig ut på djupare vatten där de båda försöker trycka ned mig. Jag kämpar mig upp igen och försöker lösgöra mig från männen. Vi driver allt längre ut i vattnet under vår strid som mestadels utspelar sig under vattnet. Jag kommer upp för att hämta andan bara för att bli neddragen och slagen igen. Bröstet håller på att sprängas av andnöd när jag helt plötsligt ser Kommunikatorn flyta cirka en meter under vattnet bredvid mig. Jag minns genast vad det var jag saknat på handleden tidigare innan jag gick iland men då inte kunna komma på vad det var. Den är programmerad till mig och lyser upp när jag tittar på den så jag hinner se att jag har 18 nya meddelanden. Mer hinner jag inte uppfatta förrän ännu ett slag träffar mig i huvudet. På

något sätt lyckas jag ta mig upp till ytan igen för att andas kort innan jag dras ned igen. Vi fortsätter att slåss i vad som känns som flera timmar innan jag till slut lyckas drämma Hildurs huvud mot en stor sten under vattnet så att även han svimmar av. Den andre mannen ligger redan på botten några meter nedanför mig och nu ser jag hur även Hildurs kropp sakta sjunker medan huvudet tycks tappas på blod. Det är då jag ser den igen, *Kommen*. Jag simmar sakta mot land med *kommen* i handen. Kliver upp på en annan del än där jag alldeles nyss nästan blivit mördad och gömmer mig bakom ett stenblock.

◇ ◇ ◇

Två timmar tidigare - eller hundra år senare. Vi har samlats runt ett stort stenbord i en grotta. Vi känner inte till varandra men Nils som är vår ledare har handplockat oss alla för det som ska göras. Vi ska färdas till olika ställen för att kartlägga resultatet av den senaste tidens åtgärder. Dessa uppdrag är normalt riskfyllda så bara de mest desperata skriver upp sig på listorna för dessa uppdrag. Likväl är de hel nödvändiga, både för de som beställt dem och för de som utför dem. Temperaturen har fortsatt öka och allt större landområden läggs under vatten samtidigt som andra delar av globen är helt obeboeliga. Den senaste åtgärden var ytterligare en 10-10, dvs. eliminerandet av tio städer med 10 miljoner invånare eller fler, men man vet fortfarande inte om det fått någon effekt. Nils delar ut våra individuella Kommunikatorer med bland annat destinationer och tidsangivelser samt uppdrag, därefter avslutas mötet. Innan jag går min väg ner mot stranden stannar jag till vid Nils en stund för att tacka. Han vet hur viktigt detta uppdrag är för mig.

Själva resan går till som så att man surfar på en tidvattensvåg och i de flesta fall går det lugnt till och man hamnar där man ska men denna gång kommer något att gå fel. Jag fäster min Kommunikator på handleden, hoppar upp på vågen och sedan blir det svart. Jag minns inget mer förrän jag slungas ut ur vågen som fallen som från ett vattenfall rakt ned i vattnet. Det är inte så det ska gå till men det förstår jag inte då. Jag har ingen aning om vem jag är, var jag är eller varför. Jag har ett vagt minne av att jag haft något fastsatt vid handleden men kan inte komma på vad det är. Några hundra meter bort kan se en liten ö men den verkar väldigt liten och förutom den, bara vatten.

◇ ◇ ◇

Jag sitter hopkrupen på stranden bakom några stenblock och tittar på de 18 missade meddelandena på Kommunikatorn.

Det första anger att jag hamnat där jag ska, på rätt plats i rätt tidsålder. Det innehåller även en ursäkt direkt från Kommunikatorn Kärna för det hårda nedslaget.

Det andra talar om att jag bör iaktta viss försiktighet eftersom invånarna på den lilla jordbiten jag hamnat på levit isolerade i närmare 130 år med inavel och mentala sjukdomar som följd.

De därpå femton följande meddelandena handlar om olika avläsningar som Kommunikatorn gjort, bland annat framgår att hela Danmark och Skåne ligger under vatten, vilket möjligen kan förklara den salta smaken i vattnet ända upp i Bottniska viken.

Det sista anger en tidsangivelse och koordinaterna för nästa våg hem.

Jag simmar ut i vattnet igen utan brådska, viss om att Kommunikatorn redan meddelat rådet att inte heller den senaste 10-10 gett önskvärt resultat.